

Иван Вазов

Монологът на крал Петра

В планините крал Петър се скита –
в планините албански сега.
Той от пленът без сабя бега
пред войската си грозно разбита.

И въздиша, и тъжно блуждай
в планините крал Петър бездомни,
за злодейства, дела вероломни
той си спомня и глухо се кай:

„По два трупа качил се на трона,
над злодейско гнездо се вцарих.
Чрез убийство спечелих корона,
чрез измяна земя удвоих.

Въз измама, лъжа и коварство
аз величъето сръбско градах,
син на племе живяло в невярство,
клетви давах и клетви тъпках.

Грешна Сърбию, как ний обрахме
брат доверчив без свян и без жал
и в гърди му завряхме кинжал,
и хоро над скръбта му играхме!

И запъшкаха клетки робове,
зле запъшкаха в нашия ярем,
македонският красен Едем
загрозихме с тъмници, с гробове.

От акули по-алчни, със бяс
ний за чуждото благо ламтяхме,
па да можеше някак – ний щяхме
и ада да глътнеме в нас!

Грешна Сърбию, грях да ни бий!
С какво вино се бясно опихме,
та цял свят във пожари турихме
със главнята сараевска ний!

И море кръв невинна разля се

(тя и в този пролива се час!).
И земята с гробове пося се
триж по-много от всичките нас!

И настана отплата жестока
за грамада безумства, злини –
да, грамада от Шар по-висока,
що трупахме в пияните дни.

И видях аз порухата страшна
на величье нечисто; видях
трон, столица и кралство във прах!
В прах е всичко, о, Сърбию гряшна.

Гневен враг с отмъстителен меч
за обидите стари и нови
нам на Косово нов гроб изрови –
оттам няма да станеме веч.

И сега – звяр, ранен, в бяг безславен
през тез чуки спасявам се сам,
и народа мой, гол, окървавен,
със проклятие обсипва ме там.

Кой казал бе, че тука немало
провиденье, ни правда, ни бог?
Че небето безстрашно висяло
над кошунство, над мерзост, порок?⁶⁶

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4937>]